

Φράγκοι και Ευρωπαϊκή Ένωση, Ρωμιοί και Καθολική* Ορθοδοξία.

Γράφει ο **Βασίλειος Ευσταθίου**.

***Καθολική εννοώντας Οικουμενική Ορθοδοξία και όχι οτιδήποτε σχετικό με Φραγκοπαπισμό ή Οικουμενισμό.**

Όχι μόνο ενδιαφέρον, αλλά επιτακτική ανάγκη είναι να ασχοληθούμε με μια αλήθεια της ιστορίας που είναι μείζονος σημασίας για να συνειδητοποιήσουμε το ιστορικό παρελθόν μας, όπως πραγματικά είναι αυτό, διαμέσου της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, παρ' όλες τις προσπάθειες που έχουν κάνει ως τώρα για να μας το αποκρύψουν. Και είναι βασικό να γνωρίζουμε ξεκάθαρα τις προθέσεις και τους σκοπούς των Φραγκολατίνων, που είχαν από τη στιγμή της εμφάνισής τους ως απειλή για την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, μιας και η εμφάνιση και η πορεία τους είναι άμεσα συσχετισμένες με την ιστορία αυτής. Ποια ήταν όμως η στάση αυτών εξ αρχής απέναντι στην Αυτοκρατορία που συνάντησαν; Δεν δέχονταν με κανένα τρόπο την πολιτισμική ανωτερότητα της Αυτοκρατορίας της Νέας Ρώμης, της Ρωμανίας, έστω και αν προς στιγμή τους θάμπωνε, οπότε υπό αυτή την στάση τους δεν ήταν σε θέση να συμβιώσουν μαζί της, εξ αρχής καταλήγοντας στο να ναυαγεί οποιοσδήποτε διάλογος με τους κατοίκους αυτής. Την ίδια στιγμή, είχαν πάντα αντί αυτού επεκτατικές βλέψεις, μετά την επιβολή τους στο χώρο της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, και προς το χώρο της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Προς το σκοπό αυτό 'αναβάπτισαν' την Αυτοκρατορία και τους κατοίκους της με νέα αυθαίρετα ονόματα. Τι ακριβώς συνέβη;



Ο

Αυτοκράτορας των Ρωμαίων ή Ρωμινών.

Η ονομασία της Αυτοκρατορίας ως 'Βυζαντινή' είναι μεταγενέστερο δημιούργημα των Δυτικών (του 16^{ου} αιώνα), που επί τους χρόνους της Αυτοκρατορίας δεν χρησιμοποιούνταν για αυτή ως σύνολο, ούτε για τους κατοίκους, με άλλα λόγια δηλαδή, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, έστω και αν χρησιμοποιείται ως η επίσημη ονομασία στα σχολικά εγχειρίδια όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης, σε βιβλία, σε άρθρα, γενικά παντού, κατά τις επιταγές της Δύσης, προς ικανοποίηση των επιδιώξεών της, που οπωσδήποτε είναι εις βάρος των σημερινών απογόνων των τότε κατοίκων της Αυτοκρατορίας. Δεν ονομαζόταν λοιπόν η Αυτοκρατορία 'Βυζαντινή' και οι κάτοικοί της 'Βυζαντινοί', αλλά μετά την μεταφορά της πρωτεύουσας της Αυτοκρατορίας από την Ρώμη στην πόλη που ίδρυσε ο νέος Αυτοκράτοράς της, ο Μέγας Κωνσταντίνος, δηλαδή στην Νέα Ρώμη ή Κωνσταντινούπολη, το νέο γνήσιο όνομά της είναι Αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης, ή της Ρωμανίας, ή απλά Ρωμανία. Ωστόσο δεν παύει να ισχύει και εδώ και το προηγούμενό όνομα της, δηλαδή Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ενώ καλείται όμως και Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Τέλος, ανάλογα με το ακριβές γεωγραφικό τμήμα της Αυτοκρατορίας που αναφερόμαστε (ελεύθερο ή υπόδουλο μετά τις κατακτήσεις των Τούρκων), αυτή ονομάζεται εκτός από Ρωμανία (υπόδουλες περιοχές Μ.Ασίας) και Ρούμελη (ελεύθερες περιοχές στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο και Κωνσταντινούπολη). Κατά ανάλογο τρόπο και οι πολίτες της Αυτοκρατορίας ονομάζονταν Ρωμιοί (όπως και Ρωμιοί ή Ρωμηοί) ή Ρωμαίοι, Ρωμανοί ή Ρουμάνοι, ή και Ρουμ από τους Τούρκους και τους Άραβες.

Το Βυζάντιο, που ήταν αρχαία πόλη στην θέση που ιδρύθηκε η Κωνσταντινούπολη, στους χρόνους της Αυτοκρατορίας, δεν χρησιμοποιήθηκε ποτέ, σύμφωνα με όλες τις σύγχρονες της εποχής εκείνης πηγές, για να εκφράσει όλη την Αυτοκρατορία και τους κατοίκους της. Αν έχει χρησιμοποιηθεί, αυτό έχει γίνει κατά μέρος μόνο για την Πρωτεύουσα συγκεκριμένα, και για τους κατοίκους αυτής και μόνο. Η χρήση του Βυζαντίου ως ονομασία για όλη την Αυτοκρατορία που εισήγαγαν σκόπιμα οι Δυτικοί, θα πρέπει να αποφεύγεται, γιατί οδηγεί σε αυτό στο οποίο οι εμπνευστές της σκόπευαν όταν την εισήγαγαν, δηλαδή στην απομάκρυνση και στην αποκοπή των δεσμών μεταξύ των

απογόνων των κατοίκων της Αυτοκρατορίας, διαφόρων προελεύσεων εκτός από ελληνική, που όλοι δικαιωματικά μπορούν να καλούνται Ρωμιοί, έχοντες κοινή πίστη, την Ορθόδοξη, και ομιλούντες στον τότε καιρό κοινή γλώσσα, την ελληνική.

Μια ανάλογη σκόπιμη αλλοίωση των ονομάτων της Αυτοκρατορίας και των πολιτών της είχε προηγηθεί από τους Φραγκολατίνους πάλι, γύρω στον 7^ο με 8^ο αιώνα, οπότε οι κάτοικοι της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας είχαν ονομαστεί από αυτούς 'Γραικοί', δηλαδή είχαν λάβει όλοι ανεξαιρέτως μια εθνική ονομασία, άσχετα αν ήταν ελληνικής προέλευσης ή άλλης, ενώ ταυτόχρονα οι κάτοικοι της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας δεν έπαψαν να διατηρούν το όνομά τους ως Ρωμαίοι. Ο σκοπός τότε ήταν πρόδηλος, δηλαδή: Η εξάλειψη κάθε ενοποιητικού στοιχείου μεταξύ των κατοίκων του δυτικού και του ανατολικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ο σφετερισμός του τίτλου 'Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία' για το νεοϊδρυθέν υπό τον φραγκικό έλεγχο δυτικό κράτος.



της Νέας Ρώμης

Ο δικέφαλος αετός, σύμβολο της Αυτοκρατορίας

Ο δικέφαλος αετός, σύμβολο της Αυτοκρατορίας της Νέας Ρώμης, όπου η αριστερή κεφαλή (στραμμένη προς την δύση) συμβολίζει τη Ρώμη, ενώ η δεξιά (στραμμένη προς την ανατολή) συμβολίζει την Κωνσταντινούπολη, δηλαδή είναι σύμβολο της κοινής, ενωμένης Αυτοκρατορίας σε δύση και ανατολή.

Προς το σκοπό της ουσιαστικής διαφοροποίησης και επιβολής τους πάνω στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, έστω και αν εξωτερικά προσπαθούσαν να παρουσιάζουν ένα εντελώς διαφορετικό πρόσωπο, οι Φράγκοι, εκτός από την μέθοδο του αυθαιρέτου 'αναβαπτίσματος', χρησιμοποίησαν ακόμα και την θεολογία του θρησκευτικού πιστεύω της Αυτοκρατορίας, που υπέταξαν το δυτικό τμήμα της, κάνοντάς αυτήν εργαλείο για τους σκοπούς τους. Αρνήθηκαν την ορθόδοξη πατερική γραμμή της Εκκλησίας που ο λαός και κλήρος που υπέταξαν ακολουθούσε ως τότε, και υιοθέτησαν μια άλλη γραμμή, βασισμένη σε διαφορετικές προϋποθέσεις, τις αυγουστίνειες, εξετάζοντας τα θεολογικά ζητήματα με εντελώς διαφορετικό τρόπο, το σχολαστικό, που οδηγεί τελικά σε μεγάλα αδιέξοδα και στο κοσμικό πνεύμα, με αποκορύφωμα την συγκέντρωση όλης της εξουσίας στο πρόσωπο του πάπα. Μόνο και μόνο η δογματική διαφορά του Filioque της παπικής 'Εκκλησίας' των Φραγκολατίνων από την Εκκλησία των Ρωμιών, το οποίο δέχεται το Άγιο Πνεύμα να εκπορεύεται και εκ του Πατρός και εκ του Υιού, λόγω των άμεσων συνεπειών της σε όλο το δογματικό οικοδόμημα, είναι αρκετή να διαφοροποιήσει ουσιαστικώς την πίστη αυτών από την πίστη των Ρωμιών,



Οι Τρεις Ιεράρχες είναι οι επιφανείς Άγιοι και Θεολόγοι της Εκκλησίας μας, Βασίλειος ο Μέγας, Ιωάννης ο Χρυσόστομος και Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός.

Οι Τρεις Νέοι Ιεράρχες που διαφύλαξαν την πίστη της Ορθόδοξης Εκκλησίας ακέραια από την απειλή του παπισμού.

Τελικά το σχίσμα του 1054 μ.Χ. ήταν το αναπόφευκτο τραγικό αποτέλεσμα. Η μόνη δυνατότητα προσέγγισης μεταξύ Φράγκων και κατοίκων της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ήταν η αφομοίωσή τους από τους Φράγκους, εγκαταλείποντας της πίστη τους και δεχόμενοι τον παπισμό ευθέως ή πλαγίως μέσω της επαίσχυντης Ουνίας με τακτικές που έφταναν τα άκρα, ή και κατέληγαν πολλές φορές βίαιες και εγκληματικές. Βέβαια η τραγωδία του κοσμοκρατορικού παπισμού των Φραγκολατίνων δεν σταμάτησε εδώ, καθώς ακολούθησε και η απόσπαση τμήματος παπικών που δημιούργησε δικό του ομολογιακό παρακλάδι, την 'Εκκλησία' των Προτεσταντών, η οποία κατέληξε κατακερματισμένη σε εκατοντάδες άλλα παρακλάδια. Έτσι οι πικροί καρποί του παπικού δημιουργήματος των Φραγκολατίνων γέμισαν όλη την οικουμένη.



Ο Λέων Θ' (στα αριστερά) που στις μέρες του πραγματοποιήθηκε το σχίσμα του 1054 και ο πάπας Ουρβανός Β'(στα δεξιά), ο υπεύθυνος της Α' Σταυροφορίας.

Ωστόσο χρειάστηκε να περάσει ακόμα ενάμισος αιώνας, για να ικανοποιηθεί το 1204 μ.Χ. η επεκτατική μανία των Φραγκολατίνων προς της Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία με την πραγματοποίηση της Δ' Σταυροφορίας. Τότε τελικά άλωσαν γι πρώτη φορά με το φοβερότερο τρόπο την Πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας, την Κωνσταντινούπολη, κρυμμένοι πίσω από ένα σταυρό, αυτήν την πόλη που ίδρυσε ο Αυτοκράτορας εκείνος που είδε στον ουρανό τον Τίμιο Σταυρό. Όμως το όνειρό τους που καλλιέργησαν εξ αρχής για μια ενωμένη Ευρώπη δεν μπόρεσαν να το δουν να γίνεται πραγματικότητα, πριν έρθει η σημερινή εποχή που ζούμε τώρα, όπου ικανοποιούνται να μας βλέπουν υποταγμένους κάτω από τα σκληρά οικονομικά μέτρα που κατάφεραν με τη βοήθεια των ίδιων των δικών μας ηγετών να λαμβάνουν εις βάρος μας. Ας τους καταλάβουμε λοιπόν καλά, κι αν ζητούμε να μη ζούμε σαν σκλάβοι δικοί τους, ακόμα κι αν αυτοί που έχουν βρεθεί στην ηγεσία του τόπου μας κατευθύνουν το τόπο μας υπακούοντας στα κελεύσματα των οικονομικών αυτών κατακτητών, ας υπερασπιστούμε την αλήθεια της ιστορίας μας και της πίστης μας, κάτω από το όνομα της Ρωμιοσύνης, που μας ενώνει όσους λαούς έχουμε κοινή πίστη και ιστορία, από τον καιρό που ζήσαμε μαζί στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Το φως δεν μπορεί να κρυφτεί, αλλά διαλύει το σκοτάδι. Ας φωτιζόμαστε με αυτό, για να μην ντροπιαστούμε σαν αυτούς που κρύβονται μέσα στο σκοτάδι μη θέλοντας να τους βλέπει το φως, το οποίο σκοτάδι όμως θα διαλυθεί τελικά από το φως, που είναι η αλήθεια.



Η άλωση και η λεηλασία της Βασιλεύουσας από τους Φράγκους σταυροφόρους το 1204 (δεξιά), η κατοχή της Αθήνας από τους απόγονούς τους (επίσης σταυροφόροι) με πολλές καταστροφές και χιλιάδες εκτελέσεις το 1941 (αριστερά).

Πηγές.

Βιβλία – Άρθρα

Τα παρακάτω βιβλία ή άρθρα χρησιμοποιήθηκαν για την συγγραφή αυτού του άρθρου:

1. π.Ρωμανίδης Ιωάννης, *Ρωμηοσύνη, Ρωμανία, Ρούμελη*, Πουρνάρας, 2^η έκδοση, Θεσσαλονίκη, 1982.
2. π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός, *Η Αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης και οι πολίτες της*.
3. π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός, *Το όνομα Ρωμής και η Ιστορική του σημασία*, ΕΡΩ, 2010.

4. Αναστασίου Φιλίππιδη, *Ρωμηοσύνη ή βαρβαρότητα. Οι ιστορικές ρίζες της μακραίωνης σύγκρουσης Ελληνισμού και Δύσης*, Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου.

5. Ράνσιμαν Στήβεν, *Βυζαντινός Πολιτισμός*, μετάφραση Δέσποινας Δετζωρτζη, Οργανισμός Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, Αθήνα, 1979.
6. Χρήστου Παναγιώτη, *Οι περιπέτειες των εθνικών ονομάτων των Ελλήνων*, Κυρομάνος, 2^η έκδοση, Αθήνα, 1989.
7. π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός, *Η άλωση της Πόλης από τους Φράγκους στις 12/12 Απριλίου 1204*, Εφημερ. «Χριστιανική», αριθ. 681 (994)/6.5.2004

Ιστοχώροι

Οι παρακάτω ιστοχώροι με σχετικό υλικό χρησιμοποιήθηκαν για την συγγραφή αυτού του άρθρου:

1. el.wikipedia.org/wiki
2. www.impantokratoros.gr/
3. www.apologitis.com/gr/keimena/
4. oodegr.co/oode/

5. aioniaellinikipisti.blogspot.gr

6. www.antibaro.gr

08.06.2015